



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **R. M.**, zast. JUDr. Františkem Korandou, advokátem, se sídlem Plzeň, Františkánská 7, proti žalovanému: **ředitel Policie České republiky, Správy Západočeského kraje**, se sídlem Plzeň, Nádražní 2, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 7. 2006, č. j. 30 Ca 79/2004 - 51,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku ve výši 2400 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 10. 2004, č. 1023/2004, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ředitele Policie České republiky, Městského ředitelství Plzeň ze dne 27. 7. 2004, č. 496/2004, kterým byl žalobce propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona České národní rady č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“). V odůvodnění žalovaný uvedl, že žalobce byl v dostatečné míře informován o zahájení řízení - šetření v předmětné věci. Zákon nespécifikuje, jakou formou má být učiněn úkon zahájení řízení, a neukládá služebnímu funkcionáři povinnost písemně a samostatně žalobce vyrozumět před započítáním prvních úkonů o všech krocích, které budou v rámci řízení následovat. Žalovaný se neztotožnil s námitkou žalobce, že neproběhlo dokazování, a konstatoval, že důkazy byly shromažďovány postupně od 19. 7. 2004 do 27. 7. 2004. Podotkl, že důkazem je rovněž úřední záznam o podaném vysvětlení sepsaný se žalobcem a s panem H. Služební funkcionář získané důkazy hodnotil podle své úvahy jednotlivě i ve vzájemných

souvislostech. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že lhůta pro vyjádření formou úředního záznamu, hlášení o použití zbraně a podání vysvětlení podle § 158 trestního řádu byla nepřiměřeně krátká vzhledem k možným následkům těchto vyjádření, a zdůraznil, že žalobce mohl podání vysvětlení odmítnout, což neučinil a v závěru uvedl, že se cítí zdrav. Žalovaný konstatoval, že žalobce byl dne 27. 7. 2004 v přítomnosti svého právního zástupce seznámen s kontrolním spisem, byl poučen o právu vyjádřit se, kterého však nevyužil, proto žalovaný odmítl úvahy žalobce o tom, že služební funkcionář by k jeho vyjádření nepřihlížel. Žalovaný shledal, že jím přezkoumávané rozhodnutí splňuje náležitosti § 124 zákona o služebním poměru, absenci důvodu propuštění ve výroku rozhodnutí přitom za vadu nepovažoval. Žalovaný nepřisvědčil námitce žalobce, že služební funkcionář nedostatečně odůvodnil, proč jeho jednání považoval za porušení služebních povinností zvláště závažným způsobem či dokonce za závažné porušení služební přísahy. Žalovaný zdůraznil, že povolání policisty je veřejnou službou, zákonná úprava klade na příslušníky Policie České republiky zvýšené nároky na dodržování právních předpisů, etiku chování a odbornost. Tyto nároky se projevují i v podmínce složení služební přísahy při nástupu do služby. Znění služební přísahy zavazuje policistu k dodržování zákonnosti při plnění služebních povinností, ale i k tomu, že bude čestným, statečným a ukázněným. Úvaha, zda konkrétní a přesně popsání jednání žalobce je zvláště závažným porušením služební přísahy, je právním uvážením příslušného služebního funkcionáře, který pouze musí respektovat zákonné meze a hlediska (tj. zda a v jaké intenzitě došlo k porušení zákona, míra zavinění policisty, za jakých okolností došlo k posuzované události s přihlédnutím ke specifickému postavení policisty ve společnosti, apod.). Městský ředitel v prvostupňovém řízení svým správním uvážením vymezil porušení služební přísahy a služebních povinností zvláště závažným způsobem žalobcem, který dne 19. 7. 2004 ve 14:45 hodin použil v P., ulice U. T., donucovacího prostředku varovný výstřel proti neznámému muži, chodci, který přecházel přechod pro chodce v době, kdy se rozsvítilo červené světlo. Na pískání a pokyny rukou, aby šel k policistovi, nereagoval, dal se do běhu směrem k ulici N. B., na výzvu „Stůj, zastav se, jménem zákona stůj“ rovněž nereagoval. Varovný výstřel byl veden vzhůru, mírně vlevo od domu. Chodec se nezastavil, žalobce poté použil služební zbraň za běhu dvakrát v ulici U. T. a jedenkrát v ulici N. B. Střelba byla mířena do oblasti kolen pronásledovaného, k jeho zasažení nedošlo a chodec utekl ve směru na K. ulici. Při použití zbraně na křižovatce ulic U. T. a N. B. došlo k poškození projíždějícího vozidla Š 120, červené barvy, RZ X, v oblasti předního sloupku levých dveří. Majiteli vozidla byla způsobena škoda ve výši 1000 Kč, ke zranění osob nedošlo. Provedený zákrok vyhodnotil městský ředitel jako neoprávněný a nepřiměřený s tím, že varovného výstřelu nebylo použito v souladu s § 38 odst. 1 písm. m) zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a použití zbraně proti osobě nebylo v souladu s § 39 téhož zákona. Městský ředitel posoudil jednání žalobce jako zvláště závažné porušení služební přísahy, která policistovi ukládá být čestným, statečným a ukázněným a své síly a schopnosti vynaložit ve prospěch společnosti tak, aby chránil práva občanů, veřejný pořádek a bezpečnost; při plnění služebních povinností se řídit vždy Ústavou a zákony a v souladu s nimi i rozkazy a pokyny nadřízených. Zároveň posoudil toto jednání jako zvláště závažné porušení služebních povinností podle § 28 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru, podle něhož je policista povinen plnit svědomitě a řádně úkoly uložené mu obecně závaznými právními předpisy, rozkazy a pokyny služebních funkcionářů a nadřízených. Nebezpečnost jednání žalobce spatřoval správní orgán především v tom, že žalobce služební zbraň použil proti osobě, která byla podezřelá, že se dopustila toliko přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, neboť přecházela přechod pro chodce v době, kdy svítil signál „Stůj“, čímž porušila § 74 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Použití donucovacího prostředku „varovného

výstřelu“ bylo zcela v rozporu s § 38 odst. 1 písm. m) zákona o Policii České republiky, neboť žalobce před tím nevyzval osobu, proti které zakročoval, aby upustila od protiprávního jednání s výstrahou, že proti ní bude použito donucovacích prostředků. Žalobce dále neoprávněně použil služební zbraň, neboť jednání neznámého muže neohrožovalo jeho bezpečnost, ani bezpečnost jiných osob. Použití zbraně bylo neoprávněné a nepřiměřené, žalobce současně poškodil dobré jméno Policie České republiky a ohrozil důvěru občanů v policii, neboť jeho jednání bylo veřejně známo a široce medializováno. Tímto jednáním žalobce porušil služební přísahu zvláště závažným způsobem, kdy se nechoval jako ukázněný příslušník Policie České republiky a nechránil práva občanů, veřejný pořádek a bezpečnost, a současně zvláště závažným způsobem porušil základní povinnosti policisty plnit svědomitě a řádně úkoly uložené mu zákony. Žalovaný uznal za zcela opodstatněný postup městského ředitele, který dospěl k závěru, že žalobce by v případě setrvání ve služebním poměru postrádal důvěru svých nadřízených, neboť nerespektuje zákony a neskýtá záruku, že bude za všech okolností důsledně chránit práva občanů a jejich majetek. Při celkovém přezkoumání podkladových materiálů a napadeného rozhodnutí žalovaný nezjistil žádné skutečnosti, které by zakládaly důvody ke změně nebo zrušení předmětného rozhodnutí.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, v níž namítal, že žalovaný porušil základní zásady řízení podle zákona o služebním poměru, neboť potvrdil správnost postupu prvoinstančního orgánu, který vydal rozhodnutí bez předchozího řízení, když řízení bylo proti žalobci zahájeno až předáním rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru. Žalobce dále namítal, že mu nebylo umožněno plné uplatnění procesních práv, konkrétně práva vyjádřit se k věci před vydáním rozhodnutí. Prvoinstanční rozhodnutí bylo podle žalobce založeno na vadných důkazech, resp. na podkladech, které nelze považovat za zákonné důkazy zejména z důvodu procesních chyb při jejich opatřování (důkazy byly opatřeny mimo řízení). Žalobce namítal zmatečnost prvoinstančního rozhodnutí pro absenci uvedení důvodu propuštění ve výrokové části rozhodnutí a jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatečné odůvodnění. Žalobce konstatoval, že napadené rozhodnutí je nezákonné a vedlo ke zkrácení jeho subjektivních práv, zejména práva na spravedlivý proces. Žalobce navrhl, aby krajský soud správní rozhodnutí prvního i druhé stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 4. 7. 2006, č. j. 30 Ca 79/2004 - 51, zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2004, č. 1023/2004, a rozhodnutí ředitele Policie České republiky, Městského ředitelství Plzeň ze dne 27. 7. 2004, č. 496/2004, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Soud dále rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 4150 Kč k rukám zástupce žalobce do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí. V odůvodnění rozsudku krajský soud konstatoval, že první úkon, který služební funkcionář činí vůči účastníku řízení (v úmyslu zahájit řízení), musí obsahovat hlavně předmět řízení. Z požadavku konkrétního vymezení předmětu řízení krajský soud dovodil, že úkonem služebního funkcionáře, jímž bylo zahájeno řízení o propuštění žalobce ze služebního poměru, bylo až doručení rozhodnutí ve věcech služebního poměru ze dne 27. 7. 2004, č. 496/2004. Správní orgán se tak dopustil závažného porušení procesních práv účastníka řízení, který tím byl vyloučen z možnosti vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění, popř. navrhnout jeho doplnění. Tento postup představuje podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. K námitce upření práva vyjádřit se k věci před vydáním rozhodnutí soud podotkl, že žalobce ani nenaznačil, co by bylo obsahem jeho případného vyjádření, na druhé straně ovšem ani správní orgány nijak neozřejmily, proč nebylo žalobci umožněno vyjádřit se k věci později, když tu nebyla žádná zákonná

časová tíseň. Krajský soud neshledal důvodným žalobní bod zaměřený na vadné důkazy a konstatoval, že vydání rozhodnutí předcházelo opatřování prostředků, jimiž lze zjistit a objasnit skutečný stav věci a které jsou v souladu s právními předpisy, a služební funkcionář shromážděné důkazy hodnotil podle své úvahy, jednotlivě i ve vzájemné souvislosti. Soud poznamenal, že žalobce zjištěný skutečný stav věci zásadně nezpochybňoval. Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku absence důvodu propuštění ve výroku prvoinstančního rozhodnutí, neboť ze zákona takový požadavek neplyne. Soud dále vyslovil, že správní orgány pochybily v tom, že konkrétní jednání žalobce sice podřadily pod neurčitý právní pojem „porušení služební přísahy a služební povinnosti zvláště závažným způsobem“, avšak neobjasnily rozsah tohoto pojmu, zejména hranici mezi porušením služební přísahy a služební povinnosti „zvláště závažným způsobem“ a „závažným způsobem“. Správní orgány neuvedly, které náležitosti pokládají za podstatné pojmové znaky porušení služební přísahy a služební povinnosti v této intenzitě, které skutečnosti mají ve vztahu k tomu za prokázané a jakými úvahami dospěly k závěru o zvláště závažném porušení. Rozhodnutí správních orgánů proto soud shledal nepřezkoumatelnými pro nedostatek důvodů. Krajský soud doplnil, že správní orgány musí vzít v úvahu právní okolí uvedeného neurčitého pojmu, tj. hlavně další zákonné důvody propuštění ze služebního poměru. Soud uzavřel, že žalobce byl zkrácen na svých veřejných subjektivních právech, a napadená rozhodnutí bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. a) a c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel namítal, že žalobce byl dostatečně informován o zahájení řízení proti své osobě, a to dne 21. 7. 2004 záznamem ze dne 20. 7. 2004, č. j. MRPM-774/R-2004, o zahájení šetření ve věci použití zbraně. Zákon o služebním poměru neukládá povinnost řízení vůči účastníkovi zahájit písemným „sdělením o zahájení řízení o propuštění ze služebního poměru“. Žalobci bylo podle stěžovatele dostatečně jasné, jaké následky pro něj plynou ze šetření o použití zbraně, bude-li shledáno neoprávněným. Žalobce nebyl nijak zkrácen na svém právu vyjádřit se před vydáním rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, žalobce se vyjádřil v úředním záznamu a podání vysvětlení, později svého práva vyjádřit se nevyužil on, ani jeho zástupce, kterému v tom nic nebránilo. Stěžovatel podotkl, že krajský soud neuvedl, zda tuto námitku shledal důvodnou či nikoliv. Stěžovatel konstatoval, že rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru bylo náležitě odůvodněno a obsahuje všechny náležitosti. V rozhodnutí je uvedeno, které náležitosti stěžovatel pokládá za podstatné pojmové znaky porušení služební přísahy a služební povinnosti zvláště závažným způsobem. Policista se porušení služební přísahy a služebních povinností může dopustit i jednáním, které nemusí být ani přestupkem, resp. kázeňským přestupkem. Při posuzování závažnosti porušení je třeba podle stěžovatele přihlídnout k intenzitě porušení zákona či uložené povinnosti, míře zavinění policisty, za jakých okolností došlo k posuzované události s přihlédnutím ke specifickému postavení policisty ve společnosti, apod. Vysokou nebezpečnost jednání žalobce shledal stěžovatel v tom, že žalobce použil služební zbraň proti osobě podezřelé toliko z přestupku, služební zákrok byl nepřiměřený a neoprávněný, a žalobce podle svého vyjádření chtěl osobu zneškodnit a zranit na nohou, aby dále neutíkala. Stěžovatel zdůraznil, že jednání žalobce dosáhlo takové intenzity, že jím došlo ke spáchání trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele a pokusu trestného činu ublížení na zdraví. Stěžovatel poukázal na možné fatální následky, neboť poškozený J. H. nebo kdokoli jiný mohl být zraněn či usmrcen. Stěžovatel namítal, že jej soud nutí ve svém rozhodnutí vykládat neurčité právní pojmy, což stěžovateli nepřisluší a žádná zákonná norma mu to neukládá. Stěžovatel podotkl, že žalobce nikterak nevyvracel zjištěný skutkový stav, proto svá zjištění a podklady pokládá

za dostačující. Stěžovatel uzavřel, že smyslem soudního přezkumu je napravování chyb ve správním řízení, kvůli průtahům v soudním řízení však stěžovatel pozbyl možnost napadené rozhodnutí opravit. Stěžovatel navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odmítl argumenty stěžovatele a navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta jako nedůvodná.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Z textu kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatel spatřuje důvod jejího podání v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle kterého lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti. Dne 19. 7. 2004 sepsala Inspekce ministra vnitra, pracoviště Karlovy Vary, se žalobcem úřední záznam o podaném vysvětlení č. j. IN-103/12-TR-2004, ve kterém žalobce popsal průběh zákroku - použití služební zbraně. Dne 21. 7. 2004 byl žalobce seznámen se záznamem ředitele Policie České republiky, Městského ředitelství Plzeň ze dne 20. 7. 2004, č. j. MRPM-774/Ř-2004, o zahájení šetření ve věci použití zbraně podle § 39 zákona o Policii České republiky. Dne 27. 7. 2004 se žalobce seznámil s kontrolním spisem č. j. 30/SKS-KN-2004, ve věci zákroku ze dne 19. 7. 2004 (listy 1 až 36). Dne 27. 7. 2004 bylo žalobci doručeno rozhodnutí ředitele Policie České republiky, Městského ředitelství Plzeň ze dne 27. 7. 2004, č. 496/2004, kterým byl žalobce propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru.

Kasační stížnost není důvodná.

Podle § 126 odst. 1 zákona o služebním poměru se řízení se zahajuje na návrh účastníka řízení nebo z podnětu služebního funkcionáře.

Podle § 126 odst. 2 téhož zákona je řízení je zahájeno dnem, kdy podání účastníka řízení došlo služebnímu funkcionáři oprávněnému ve věci rozhodnout. Pokud se řízení zahajuje z podnětu služebního funkcionáře, je řízení zahájeno dnem, kdy tento funkcionář učinil vůči účastníku řízení první úkon.

Ačkoli zákon o služebním poměru nepředepisuje formu a náležitosti, jaké takový úkon musí mít, z hlediska obecných principů právních, zejména z principu právní jistoty účastníků řízení, lze dovodit, že se musí jednat o úkon adresovaný budoucímu účastníku řízení (popř. více účastníkům řízení), že z tohoto úkonu (oznámení) musí být zřejmá skutečnost zahájení správního řízení, včetně uvedení jeho předmětu a právního důvodu, z jakého je správní řízení zahajováno. Takové oznámení však správní spis neobsahuje.

Ze žádného úkonu, který správní orgán prvního stupně učinil vůči žalobci před doručením rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru (dne 27. 7. 2004), není patrný záměr správního orgánu zahájit a vést řízení o propuštění žalobce ze služebního poměru. Úvaha stěžovatele, že následků neoprávněného použití zbraně si měl být žalobce v okamžiku zahájení šetření ve věci použití služební zbraně vědom, nezabývá povinnosti účastníku řízení řádně oznámit, že s ním bylo kromě šetření o použití zbraně zahájeno rovněž řízení o jeho propuštění ze služebního poměru.

Nejvyšší správní soud má tak za to, že v posuzovaném případě vůbec nedošlo k platnému zahájení správního řízení, neboť řízení je podle § 126 odst. 2 zákona o služebním poměru zahájeno dnem, kdy správní orgán učinil vůči účastníkům řízení první úkon, t. j. kdy se účastník řízení o zahájení řízení dozvěděl nebo mohl dozvědět (např. jednání se o tzv. fikci doručení).

Zahájení správního řízení zakládá řadu oprávnění i povinností jak pro správní orgán, tak i pro účastníka řízení, jež zákon s takovou skutečností spojuje. Mezi jinými se jedná o povinnost správního orgánu dát účastníku řízení možnost, aby se před vydáním rozhodnutí mohl vyjádřit k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění a na podporu svých tvrzení navrhnout důkazy (§ 130 odst. 3 zákona o služebním poměru). Právě nutnost zachování procesních práv účastníka řízení ve fázi před vydáním rozhodnutí zcela jednoznačně brání tomu, aby prvním úkonem v řízení, jímž se tedy řízení vedené z podnětu služebního funkcionáře zahajuje, bylo teprve doručení prvostupňového rozhodnutí.

Takový postup znamená flagrantní a zásadní porušení práva účastníka řízení na spravedlivý proces, jež se mimo jiné zrcadlí právě v povinnosti správního orgánu umožnit žalobci tvrdit z jeho pohledu pro řízení podstatné skutečnosti a na podporu svých tvrzení navrhnout důkazy. Tuto zákonem stanovenou povinnost však správní orgán prvního stupně v projednávané věci nesplnil.

Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že v řízení o propuštění žalobce ze služebního poměru došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, neboť žalobci byla výše uvedeným postupem prvoinstančního správního orgánu upřena veškerá procesní práva. Tato skutečnost sama o sobě může být důvodem pro zrušení takovým postupem vydaného rozhodnutí správního orgánu pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, a to dokonce bez nutnosti nařízení soudního jednání, jak to umožňuje § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., mohla-li mít tato vada řízení za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Takový následek s ohledem na výše uvedené pochybení v projednávané věci vyloučit nelze.

Krajský soud tedy podle názoru Nejvyššího správního soudu postupoval zcela v souladu se zákonem, když napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. bez nařízení jednání zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

Námítka náležitého zahájení správního řízení proto není důvodná.

K obdobným závěrům ohledně požadavků na úkon správního orgánu, jímž se ex offo zahajuje správní řízení, dospěl Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 21. 10. 2004, č. j. 5 A 125/2002 - 73, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1139/2007, www.nssoud.cz. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud

vyslovil, jaké požadavky jsou kladeny na první úkon v řízení vedeném podle zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů.

Nejvyšší správní soud nezjistil žádný relevantní důvod, proč by se měl od zmíněné judikatury odchýlit, neboť právní úprava zahájení řízení podle správního řádu a podle zákona o služebním poměru se navzájem neliší. Specifika řízení o propuštění ze služebního poměru neopodstatňují odlišný výklad shodných institutů, a to ani s ohledem na lhůtu, ve které musí být rozhodnutí o propuštění policistovi doručeno. Nelze totiž vycházet z předpokladu, že by se policista po oznámení o zahájení řízení skrýval, aby znemožnil doručení rozhodnutí, neboť jeho služební poměr až do okamžiku nastoupení účinků rozhodnutí o propuštění trvá a policista, který by se skrýval, by svou neomluvenou absencí založil další důvod propuštění.

Stěžovatel namítal, že se krajský soud nevyjádřil, zda shledal důvodnou námitku, že žalobci nebyla dána možnost vyjádřit se k věci před vydáním rozhodnutí. Nejvyšší správní soud podotýká, že příslušnou pasáž napadeného rozsudku je třeba vnímat v kontextu s předchozími úvahami o zahájení řízení. V situaci, kdy prvním úkonem správního orgánu učiněným vůči žalobci bylo doručení rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru, není pochyb o tom, že žalobci možnost vyjádřit se před vydáním prvoinstančního rozhodnutí poskytnuta nebyla. V této souvislosti již není podstatné, zda žalobce tuto možnost později měl či nikoliv, Nejvyšší správní soud ovšem připomíná, že žalobce před vydáním rozhodnutí o odvolání projevil zájem se k věci vyjádřit, ovšem ze zdravotních důvodů nikoliv v okamžiku, kdy mu to hodlal umožnit stěžovatel. Krajský soud k tomu správně poznamenal, že stěžovatel nijak neozřejmil, proč žalobci možnost vyjádřit se neposkytl později, když nebyl vázán žádnou lhůtou pro vydání rozhodnutí. V tomto smyslu lze uzavřít, že krajský soud shledal zmíněnou námitku důvodnou a Nejvyšší správní soud tento závěr aprobuje.

K námitce stěžovatele, že neurčitý právní pojem „zvlášť závažné porušení služební přísahy a služební povinnosti“ byl ve správních rozhodnutích dostatečně vymezen, Nejvyšší správní soud poukazuje na svou konstantní judikaturu, podle které *základem pro úsudek o propuštění policisty ze služebního poměru podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona ČNR č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, je úsudek o obsahu a rozsahu neurčitého právního pojmu „porušení služební přísahy zvlášť závažným způsobem“*. Teprve poté, kdy správní orgán tento neurčitý právní pojem vyloží, může jej konfrontovat se skutkovými zjištěními konkrétního případu a usoudit, zda jednání policisty spočívající v porušení služební přísahy dosáhlo takové intenzity, že naplňuje zákonný znak *zvlášť závažného porušení* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2004, č. j. 1 As 10/2003 - 58, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 896/2006, www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s interpretací citovaného judikátu, která vedla krajský soud k závěru o nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí. Krajský soud totiž nepřihlédl k zásadní skutečnosti, že ve věci sp. zn. 1 As 10/2003, byl policista propuštěn ze služebního poměru z důvodu, že v obchodě odcizil zboží v celkové hodnotě 42,80 Kč. Aby bylo možné tento delikt považovat za dostatečný důvod pro propuštění ze služebního poměru, musel by správní orgán náležitě vymezit, proč v uvedeném jednání spatřuje porušení služební přísahy a služební povinnosti zvlášť závažným způsobem. V posuzované věci však nejde o srovnatelně „bagatelní“ skutek, ale o jednání mnohem závažnější. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že správní orgány přiměřeně vymezily neurčitý právní

pojem zvláště závažného porušení služební přísahy a služební povinnosti a pod tento pojem naprosto přiléhavě subsumovaly jednání žalobce.

Uvedenou námitku proto Nejvyšší správní soud shledal důvodnou.

Pokud jde o tvrzení stěžovatele, že závažnost porušení služební přísahy a služební povinnosti žalobcem prokazuje skutečnost, že jednáním žalobce došlo ke spáchání trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele a pokusu trestného činu ublížení na zdraví, Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že k tomuto argumentu nelze přihlížet, neboť není obsažen v odůvodnění správních rozhodnutí a ke dni jejich vydání ještě nebyl znám. Závažnost jednání žalobce musela být prokázána na základě podkladů a informací existujících v okamžiku vydání správních rozhodnutí a nemůže být ex post odůvodňována skutečnostmi pozdějšími.

Za situace, kdy výše uvedený důvod (absence řádného zahájení řízení) dostatečně opodstatňuje krajským soudem realizovanou kasaci správních rozhodnutí, Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení rozsudku krajského soudu, neboť řízení před krajským soudem by v posuzované věci vždy nutně muselo skončit zrušením obou správních rozhodnutí, která byla vydána, aniž správní orgány v souladu se zákonem zahájily řízení. Nesprávný závěr krajského soudu o nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí vydaných v řízení, které nebylo řádně zahájeno, proto nemohl rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ovlivnit.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovanému, který ve věci úspěch neměl, určil soud povinnost zaplatit procesně zcela úspěšnému žalobci náhradu důvodně vynaložených nákladů v celkové výši 2400 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Tato částka představuje náklady právního zastoupení žalobce, které Nejvyšší správní soud vyčíslil na základě skutečností zřejmých ze soudního spisu. Náklady právního zastoupení žalobce ve výši 2400 Kč jsou tvořeny jedním úkonem právní služby podle § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 9. 2006 (písemné podání soudu týkající se věci samé podle § 11 odst. 1 písm. d) této vyhlášky) a režijním paušálem podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky ve výši 300 Kč za každý úkon. Nejvyšší správní soud nezahrnul do nákladů právního zastoupení odměnu za převzetí a přípravu zastoupení na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb, neboť JUDr. František Koranda, advokát, zastupoval žalobce již v řízení před krajským soudem.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. října 2007

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu

